

KAPITOLA 2

O dva dny dříve

Neděle 6. srpna 1967

Jezero McDonald, národní park Glacier

Kolem osmé večer

„Mel! Chci se tě na něco zeptat,“ hlásil Melin čtyřletý bráška Kevin.

„Tak do toho,“ vyzvala ho Mel.

Byli na pláži před dědečkovým srubem. Kevin seděl Mel na klíně a hltal opečený marshmallow. Před nimi praskal oheň a jezero mělo v měsíčním světle tmavě nachovou barvu.

„Které zvíře je ze všech nejnebezpečnější, nejstrašidelnější a nejzuřivější?“ zeptal se Kevin.

„Tady v národním parku?“ opáčila Mel a spolkla poslední kousek své opečené sladkosti.

Kevin přikývl.

„Medvěd grizzly,“ poučila brášku. „Ale jen když ho vylekáš.“

To věděl přece každý.

„A které zvíře přepere grizzlyho?“ vyptával se dál Kevin.

„Hmmm,“ dumala Mel. Svého malého brášku milovala nade všechno na světě. I když ji svými neustálými otázkami někdy přiváděl k šílenství.

„Co třeba puma?“ navrhl Kevin.

„To pochybuju,“ odvětila Mel s očima upřenýma do ohně.

„Vlk?“

„Asi ne.“

„Kojot?“

„To si nemyslím.“

„Já už vím!“ zvolal vzrušeně Kevin. „Rosomák!“

Rosomáci byli divoká zvířata, která vypadala jako malí medvídci, ale ve skutečnosti byli příbuzní

s lasicemi. Mel neměla tušení, jestli se pouštějí do šarvátek s grizzlyi.

Naštěstí se na kamenitém písku ozvalo chroupání kroků a od srubu k nim kráčel jejich dědeček.

„Mluvil tu někdo o rosomácích?“ zeptal se, když se posadil vedle nich. „Jednou jsem viděl rosomáka, jak sebral mrtvého jelena třem vlkům. Nebyl větší než lišák. Ale neměl žádný strach. Vůbec žádný.“

Kevin seskočil Mel z klína. „A může rosomák přeprat grizzlyho?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou děda. „Grizzly je ze všech nejsilnější. Ale něco ti povím: rosomáci jsou pěkně zuřiví!“

„Jako já!“ prohlásil Kevin a zavrčel. Vycenil zuby a z jeho ulepených prstíků se rázem staly ostré drápy. Potom vybuchl smíchy a s hihňáním se svalil dědovi do klína.

Jeho smích se nesl k hvězdnatému nebi. A v tu chvíli si mohla Mel aspoň namlouvat, že tohle jsou jen další normální, šťastné prázdniny v národním parku.

Ale na jejich výletě samozřejmě nebylo vůbec nic normálního. A Mel si byla skoro jistá, že nebude

už nikdy šťastná. Táta zůstal doma ve Wisconsinu. Letos už si volno nemohl dovolit.

A maminka...

Maminka už nebyla. Zemřela vloni v prosinci při autonehodě.

Mel znovu ucítla v prsou bodavou bolest, jako by jí pukalo srdce. Vstala a snažila se zahnat slzy.

„Hned jsem tu,“ řekla dědovi a bráškovi a zamířila do srubu. Nechtěla, aby ji viděli plakat.

Mel do Glacieru letos jet nechtěla. Ale děda prohlásil, že tradice se musí dodržovat. Vždycky v létě jezdili na dva týdny do Glacieru. Děda tvrdil, že maminka by si přála, aby sem jeli i letos.

A táta souhlasil. „Vždyť ten park miluješ, Mel,“ připomínal jí. „Myslím, že ti to tam udělá dobře.“

Tím *dobře* táta myslel, že Mel dostane chuť dělat i něco jiného než sedět sama ve svém pokojíčku. Že dostane chuť vídat zase své kamarády, hrát softball, chodit na kuželky... prostě cokoliv.

Ale Mel se nechtěla cítit dobře. Nezasloužila si být šťastná. Protože to byla její vina, že maminka už nežila.

Mel rozrazila dveře srubu a mysl se jí opět zatoulala do té zasněžené prosincové noci.

Její kamarádka Tereza si moc přála, aby u ní Mel přespala. Maminka řekla, že to nejde, protože silnice jsou tak zledovatělé, že se po nich nedá jezdit. Mel ji přemlouvala a žadonila, a nakonec, když na chvíli přestalo sněžit, maminka svolila, že ji tedy odveze.

Vyjely na dálnici. Nebe se zatím vyjasnilo a sníh na pohled zářil. Maminka si začala zpívat: „Plavu si, ani nevím jak...“ A Mel se k ní přidala. Byl to

takový jejich zvyk z dob, kdy byla Mel malá holčička. Kdykoliv spolu jely samy v autě, daly se společně do zpěvu. A čím hloupější písnička, tím lépe.

Pořád ještě si zpívaly, když maminka vjela do té zatáčky. Auto se ocitlo na černé ledové tabuli. Začalo se otáčet a točilo se a točilo, až sklouzlo dolů ze silnice.

Maminčina strana auta narazila přímo do stromu.

Za několik vteřin bylo po všem.

Mel se usadila na kuchyňskou židli. Táta se mylil. Tady v Glacieru ji srdce bolelo ještě víc. Protože všechno, úplně všechno jí tady připomínalo mámu. Každá jiskra světla na jezeře McDonald. Každý závan toho sladkého vzduchu. Každíčká ptačí píseň, která se k ní snesla z borovice.

Máma to tady vždycky milovala – a Mel jakbysmet. Jejich rodina měla tenhle srub už přes šedesát let. Děda se svým tátou ho postavili ještě předtím, než se z Glacieru stal slavný národní park plný lidí.

Mel se rozhlédla. Srub se od těch dob příliš nezměnil. Pořád tu byly jen čtyři malé pokoje a veranda. Nebyla tu elektřina ani tekoucí voda. Spali

v jednoduchých postelích, četli si při světle lucerny a sbírali dešťovou vodu do velkého sudu. Záchod byl vzadu v dřevěné budce.

Ale jak říkávala maminka, kdo potřebuje přepychový dům, když má místo dvorku milion akrů divočiny Skalnatých hor?

Když se rozhlédnete v parku Glacier na kteroukoli stranu, uvidíte něco tak krásného, že nebudete věřit svým očím – tyrkysové jezero, vodopád řítící se z útesu, hory pokryté ledem a sahající až k nebesům.

Mel si přála, aby byla zpátky doma, ve Wisconsinu, kde by před tím vším mohla zavřít dveře, zhasnout světla a snažit se zapomenout.

„Mel!“ zavřískal Kevin. „Děda bude vyprávět! Pojď sem!“

Mel se zhluboka nadechla a zamířila zpátky ven. Nechtěla, aby byl Kevin smutný.

„Tak dobrá,“ pravil dědeček. „Mám pro vás příběh o zvířeti mnohem hrozivějším než rosomák. Aspoň tedy pro mě. Protože jedna z těch ošklivých potvor na mě jednou v noci zaútočila.“

Kevin vykulil oči a vylezl si zpátky na sestřin klín.

„Povídej, dědo!“

„No, já nevím,“ začal dědeček předstírat, že si to rozmyslel. „Nerad bych, abyste nemohli spát.“

„Já se nebojím, dědo! Jsem moc, moc statečný!“ volal Kevin.

Mel se pousmála a stiskla Kevina o něco pevněji. Co by si jen bez toho ukřičeného, panovačného, otravného brášky počala?

„Tak dobře,“ přikývl dědeček. „Ale potom neříkej, že jsem tě nevaroval.“